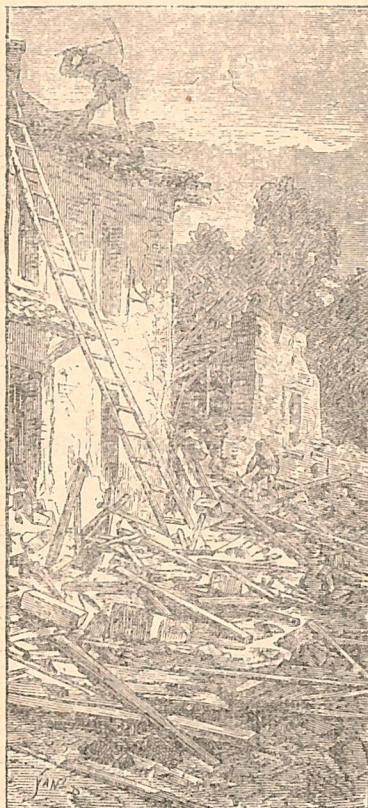

шие и като направилъ условието, пратилъ го да работи на полето. Когато дошло врѣме за закуска,

повикали всичкитѣ работници, а новия забравили; на обѣдъ се повторило сжщото. Но Коранда никакъ не се смутилъ, завърналъ се въ кѣщи и докато господарката хранила птицитѣ, той отишелъ въ кухнята, свалилъ отъ стѣнната торбата, взелъ си единъ голѣмъ хлѣбъ и пакъ отишълъ на полето да обѣдва и да поспи.

Вечеръта, чифликчията го попиталъ:

— Доволенъ ли си?

— Много съмъ доволенъ, отговорилъ Коранда: азъ обѣдвахъ по-добрѣ отъ васъ. Въ това врѣме се развикала господарката и почнала да се кара на новия слуга. А той само се позасмѣлъ. Чифликчията поблѣднѣлъ отъ ядъ.

— Вие недоволенъ ли сте? — попиталъ Коранда.

— Нишо, нищо, — отговорилъ господаря. Не

трѣбва да се обрѣща внимание на такива дреболии.

Дошелъ празникъ. Чифликчията съ жена си седнали въ талигата да оидатъ на черква и казали на новия си работникъ:

— Ти ще приготвишъ обѣдъ. Турни въ котлето парче говеждо месо, лукъ и моркови.

— Добрѣ, — отговорилъ Коранда.

Въ чифлика имало едно хубавичко мѣничко кученце, което се казвало Морко. Коранда го удушилъ, одралъ му кожата и го турилъ да ври.

Като се върналъ въ кѣщи, господарката повикала своето любимо кученце, но напраздно! Отъ него останала само покачената на прозореца окървавена кожа.